

Zdalo se, že neděle, kdy chlapci objevili v Zemi nikoho Stříbrné peřeje, to báječné údolí jako stvořené ke stavbě přehrady a k táboření, byla asi poslední pěkný den tohoto podzimu.

Nadešly pošmourné chladné dny plné mlh a vytrvalého drobného deště. Šerit se začínalo už brzo po čtvrté hodině odpolední a ráno šla pára od úst. Ulice byly prosycené pachem zvadlého zmáčeného listí, které se válelo v závějích pod stromy na chodnicích i v blízkém sadu.

Výpravy do Země nikoho musely přestat a chlapci bědovali, že už se tam letos asi nedostanou. Ale i dny ve městě byly nabitě událostmi. Scházeli se teď v závětrří Vládova domu, dole u sklepa, na bednách s dětskými kočárky a povídali si tam o všem možném, ale hlavně o tom, co a jak si zařídí u Stříbrných peřejí, až zase jednou, za dlouho, přijde jaro. Těch sezení se účastnil i Vláda, ačkoli pořád ještě nesměl ven jindy než ve středu, v sobotu a v neděli. Doma řekl, že jde do sklepa pro uhlí a že tam bude uklízet, a tak se mohl hodinu a někdy i déle účastnit besed u sklepa.

Ve dnech, kdy směl Vláda ven, procházeli ulicemi, postávali u vývěsky Ontaria a četli si tam další pokračování Žhavého pomezí. Asi třikrát hráli drobné hry s partou Inky Solimanové a lovili s ní bobříky. Jindy si připravovali podobné hříčky sami.

Jednou, když Vláda běhal sám po krámech za večerními nákupy, potkal chlapce z Ontaria, Milana Virkla a Strašidýlko. „Tak co bude s tou záhadou, co po ní jdeš s Vinckem, co?“ vyštěkl na něj popuzeně Virkl. „Už čekáme dost dlouho, nezdá se ti?“

A Strašidylko dodal výhrůžně: „To se ví! Pamatuj si, ty jeden nádivo, že tě držíme v hrsti! Jak ze sebe něco nevysypeš, půjde fotka znovu do skříňky, to si pamatuj! I s tím nápisem!“

Vláda zůstal poměrně klidný, vždyť fotku i negativ už dávno sežehl plamen v parku, ale aby Ontariovce oklamal, nasadil poděšený výraz a začal se vykrucovat: „Když to je těžký, oni ti kluci, co jsme je stopovali, si snad dělali jenom legraci nebo co, my jim na nic nemůžeme přijít, ale prosím vás, tu fotku tam ještě nedávejte, já bych měl doma peklo, víte, já... a kdybychom přece jen něco vyštourali, jsme u vás hned jako na koni, to mi věřte!“

Odešli od něho s výrazem, který nevěstil nic dobrého. A Vláda uvažoval, jestli už objevili ztrátu fotografie a negativu a své pohružky jen předstírají, nebo jestli je myslí vážně, protože o ztrátě dosud nevědí. Rozhodně ale Vládu neobviňují z toho, že přeřízl zámek u klubovny, to by mu to už vmetli do tváře! Zámek spíš přičítají některé z chuligánských band, které od jara sužují a zneklidňují město víc než kdy jindy.

V ulici Na Žandárku nedávno zdivočelí výrostci přepadli staršího pána a surově ho zbili jen proto, že jim nemohl posloužit zápalkami. O vykradených a vytlučených telefonních budkách a rozervaných telefonních seznamech se už ani nehovořilo. Podobné věci byly teď na denním pořádku. Jak se zešeřilo, lidé se ve ztichlých ulicích necítili bezpečně. Tlupy mladých ničemů se objevovaly tam, kde je lidé nejméně očekávali, a pokaždé si našly něco, co mohly zničit, nebo někoho, na něhož mohly zaútočit. A ještě horší to pak bylo v noci. Žádnou vzácností teď nebylo volání osamělého chodce o pomoc. A řinkot roztříštěného a sypajícího se skla z pouličních lamp, vývěsních skříněk i oken bytů se ozýval v ulicích takřka každou noc.

Vláda se dostal do drápů takové bandy jednou ve středu, když měl volno. Ještě za denního světla chodil s Vinckem, Pepínem a Božou po ulicích a probíral s nimi novou zajímavou akci, kterou připravilo Ontario pro „všechny statečné a obratné hochy a děvčata“, jak to bylo doslova napsáno v provolání.

Akce se jmenovala Stezka silných a schopných. Bylo to deset drobných závodů, které měl každý přihlášený zájemce absolvovat během příštího týdne na různých místech. Byl mezi nimi seskok

ze zídky vysoké asi dva a půl metru, v parku na hřišti měl každý dojít poslepu během minuty k plechovce, vzdálené asi padesát kroků od startu, u zdi nazvané „stěna smrti“ měl pět minut čelit bombardování tenisovými míčky (bylo povoleno uhýbat), s dlouhou tyčí od smetáku musel na ruce balancovat jednu minutu v malém kruhu, z deseti míčků házených z balkonu ve čtvrtém patře domu měl zachytit alespoň tři, a další neobvyklé úkoly.

Ten, komu se nepovedlo napoprvé úspěšně projít některým závodem, už ho nemohl opakovat. Přihlášení účastníci dostali z Ontaria pěknou kartu s textem a s deseti okénky. Do těch se jim zapisovaly body za závod, který zdárně ukončili.

Ontario už uspořádalo čtyři z deseti plánovaných závodů, a ačkoli se každého z nich účastnilo víc než třicet závodníků, ani jeden z nich prý ještě nedokázal splnit všechny!

K večeru se Boža s Pepínem a Vinckem od Vládi odpoutali a odešli domů. Vláda však chtěl využít své vzácné volno, a tak se vydal do vzdálené Krocínovy ulice, kde prý v jedné trafice prodávají zápalky se zahraničními nálepkami. To bylo něco pro jeho sbírku!

Ulici i trafiku našel – a řeči nelhal! Prodavačka mu vyložila na pult celou řadu krabiček s těmi nejbarevnějšími a nejúžasnějšími nálepkami, které se u nás tiskly pro cizinu, až zrak přecházel. Koupil jich šest, na víc neměl peníze. Prodavačka mu ale slíbila, že mu schová ty, které si už dnes nemohl koupit. Šťastný jako málokdy vypadl z krámu a uháněl domů.

Hned za prvním rohem ho zastavili tři zanedbaní výrostci s násilnickým výrazem ve tvářích. Jeden ho chytil za klopy a vykřikl na něj tlumeně: „Kampak, kampak? Tady zůstaneš!“

„Ale já musím domů!“ vyjekl zděšeně Vláda a snažil se ničemovi vyškubnout. Ten ho však uchopil ještě pevněji a druhý výrostek ho zezadu udeřil do hlavy.

„Co mi to děláte,“ vykřikl Vláda zoufale. „Pomoc, pomóoc!“ Hlas se mu chvěl hrůzou a slyšel sám sebe jako ve snu. Dostal další ránu a jeden z party zasyčel: „Já ti dám pomoc!“

Pořád ho pevně svírali a on cítil, že by snad upadl, kdyby ho teď náhle pustili. Od ran se mu motala hlava. Jeden z chuligánů byl černý jako uhel a jeho vzhled naháněl Vládovi ještě větší strach.

„Máš nějaký prachy? Nebo cigára?“ útočili na něj a nelítostně jím cloumali, až mu zuby drkotaly o sebe.

„Já – já nekouřím,“ blekotal pln zděšení. „Vždyť jsem ještě kluk, copak to nevidíte?“ V duchu se mu vybavil článek z Hlasu večera, jak podobná parta utloukla na Želínském nábřeží dospělého chodce až k smrti. Jak to dopadne s ním?

„Kouřej i mladší, než jsi ty!“ jedovatě se ušklíbl ten, který ho pořád ještě držel jako v klepetech. Vládovi připadal nějak povědomý, možná ho někdy viděl mezi Zelenými vestami, ale nemohl si vzpomenout s určitostí.

Pak mu druzí dva zajeli hrubě do kapes a našli v nich sirky, které si Vláda před chvílí koupil. „Tak ty nekouříš, co? A k čemu je tohle?“ Vybrakovali mu krabičky do jedné. „A cigarety nic?“

„N-ne!“ jekal Vláda. „Opravdu ne, to já – pro sbírku, já sbírám sirky, nálepky, víte?“ Byl tak otřesený, že nemohl souvisle mluvit ani přemýšlet.

Znovu dostal několik prudkých ran do obličeje a vypadalo to, že ho chtějí týrat ještě dál. Ale v ulici se objevilo několik chodců a blížili se k nim. Parta Vládu pustila a zmizela jako trojice duchů ve tmě ulice.

Vláda se potácel domů a jen pomalu se vzpamatovával z toho, co ho právě potkalo. Ale něco ještě horšího ho čekalo doma.